

El testament

written by Ferran Planell | 16 de maig de 2024

Em llevo amb ressaca, com cada dia d'ençà que dormo al carrer. Encara és fosc. La brigada de neteja ja s'apropa. He tornat a passar fred i estic encarcarat. Sento la fressa de les escombres i el soroll de l'aigua que escup la mànega. Cal que reculli i foti el camp abans que em xopin per fer-me fora. Tinc el cap espès i no deixo de pensar en el parell de senyores empolainades, que ahir al vespre van deixar caure un euro dins la capsa. No vaig poder evitar escoltar el que deien. Una d'elles avui anirà al notari per conèixer les últimes voluntats del seu difunt marit. Tampoc se la veia pas gaire afectada, que diguem. Ves a saber.

A mi també m'agradaria fer testament. És clar que no tinc res en propietat, ni tampoc a qui deixar-ho. Tot i que pel que fa "a qui", no em fa patir, sempre podria recórrer a les germanetes de la caritat, que més d'un ensurt ja han donat a futurs hereus. El veritable problema és "el què", perquè en això no hi veig solució. Estic més pelat que una rata. Sense ni cinc. Escurat, vaja. Per no tenir, no tinc ni on caure mort. La feina de pidolaire, tot i ser amb contracte indefinit i a jornada completa, econòmicament no és per llençar coets. De senyores empolainades que deixen caure un euro, no n'hi ha pas gaires. I ho entenc. Soc conscient que entre el gimnàs, la modista, els berenars, l'estilista... les pobres no en fan prou ni per a elles.

Pensant, però, ara m'ha vingut al cap allò de la cosa pública. Això, com el seu nom indica, bé deu ser de tots, no? Llavors, dic jo, que potser em deuen tocar uns quants arbres amb un trosset de camp per plantar-hi un hortet. I a ciutat, ara no ho tinc calculat ni dispo de les eines per fer-ho, però, quants m² deu haver-hi d'edificacions públiques, amb Conselleries incloses? D'aquí, de segur que fins i tot podria arribar a rascar un estudi, ni que fos de 15 m², com els que

mobla aquella multinacional sueca amb tant de gust i sense que en manqui cap comoditat.

Demà demanaré hora al notari. I ho deixaré tot al Manel, que aquest xicot encara és molt jove per dormir al carrer embolicat amb cartons. A més, com que tot el que li deixi ja és de la Generalitat, entenc que estarà exempt de l'impost de successions.

Quina il·lusió em fa, poder fer testament.